

Hebreeën 11:17-19

Toen Abraham geroepen werd door God om naar het beloofde land te gaan was hij 75 jaar. Het offer van Izaäk, waar onze tekst over spreekt, vindt heel wat later plaats. Ondertussen is er al heel wat gebeurd. Sodom en Gomorra zijn verwoest, en Lot wist ter nauwernood te ontsnappen aan de verwoesting. Het kostte de vrouw van Lot het leven. Omdat de vervulling van Gods belofte van een nakomeling via Saraï uitbleef, heeft Abraham ook Hagar tot vrouw genomen. Hagar baarde hem een zoon, Ismael. Maar toen Abraham 100 jaar oud was baarde Saraï hem toch een zoon, Izaäk. Dat kon natuurlijk niet goed gaan in Abrahams gezin. Twee vrouwen, met ieder een zoon. Dat gaat natuurlijk botsen, dat kan niet uitblijven. En uiteindelijk liep de onmin tussen de beide vrouwen en hun zonen erop uit dat Hagar de slavin met haar zoon Ismael werd weggestuurd door Abraham. In Genesis 21 kunnen we dan lezen hoe Ismael in de woestijn bijna omkomt van de dorst. Een engel van God spreekt in de woestijn tot Hagar en wijst haar op een waterput. Ismael wordt gered en hij krijgt van de engel de belofte dat hij ook tot een groot volk zal worden.

Laten we eens inzoomen op dat verhaal van Abraham die door God wordt geroepen om zijn zoon Izaäk te offeren. Ik vertelde net al dat Abraham 100 jaar oud was toen Izaäk geboren werd. We mogen aannemen dat Izaäk nu al wat groter is. Hij moet namelijk in staat een reis van drie dagen te maken en de laatste dag moest hij het brandhout voor het offer tillen. De meeste uitleggers vermoeden dat Izaäk een jaar of 15 zal zijn geweest. De geboorte van een kind is een verrijking van je leven. Dat was ook zo bij Abraham en Sara. Toen Izaäk geboren werd lachte Sara van blijdschap en verwondering (21:6). Maar hij was meer. Hij was het onderpand, het garantiebewijs, van de belofte van God. Als Abraham en Izaäk hun kind in de armen hielden dan was hij niet alleen hun eigen vlees en bloed, maar ook Gods weg naar de toekomst. Hij was de belichaming van Gods verlossingswerk, het bewijs dat Gods beloften geen holle klanken waren, maar absoluut betrouwbaar. En toen kwam de dag waarop God tegen Abraham zei: neem uw zoon, uw enige, die ge liefhebt en offer hem.... Dat zal je maar gezegd worden. Wij kennen de afloop van het verhaal en dan slijten de scherpe kantjes van zo'n verhaal af. Maar wat zal Abraham gedacht en gevoeld hebben? Was er woede, ...pijn, ...verdriet, ...opstandigheid of ... dat alles door elkaar heen? Het verhaal zegt er niets van. Het gaat blijkbaar niet om Abrahams gevoel. Wat er in Abraham omging wordt niet vermeld, maar uit wat hij dóet blijkt dat

hij God vertrouwt. Hij gaat Gods bevel uitvoeren en tegelijk houdt hij God aan zijn belofte. Dat blijkt wel uit wat hij tegen de knechten zegt die hij bij de ezel achterlaat: *blijf hier wachten tot we aangebeden hebben en bij jullie teruggekomen zijn. Wij...*, samen! En tot Izaäk zei hij: *God zal zichzelf voorzien van een lam.* In die antwoorden klinkt door dat hij weigert Gods beloften los te laten. Hij blijft zich er aan vastklampen.

In de Hebreeënbrief, we hebben het net gelezen, staat dat Abraham bij zichzelf overwogen heeft dat God bij machte was Izaäk weer uit de dood op te wekken. Abraham geloofde God op zijn woord, via Izaäk zal er een groot volk komen. En als God wil dat ik hem offer, dan zal hij zelf wel voor een oplossing zorgen.

Die opdracht die Abraham kreeg, kon gemakkelijk de vraag oproepen: wat is dat voor een God die zoiets kan eisen? Het begin van het verhaal laat al zien, dat God niet werkelijk de dood van Izaäk wilde. Hij wilde Abrahams geloof op de proef stellen. Het offer van een kind is God altijd een gruwel geweest. Heel het Oude Testament getuigt ervan dat God mensenoffers haat (zie bijv. Deut. 12:31). Sommigen geloven dat mensenoffers ook in Israel wel voor kwamen. Later is dat gebruik helaas wel binnengeslopen, maar nooit als offer aan de HERE God. Er werden alleen kinderen aan vreemde goden geofferd. Vooral aan Moloch en aan Baäl.

Maar ook de afloop van het verhaal laat zien dat God, voor wie op zijn belofte vertrouwen, voorziet in een plaatsbekledend offerlam en zo de toekomst openhoudt. Een plaatsbekledend offerlam. Doet u dat niet denken aan de Here Jezus? Wat God van Abraham niet vergde, vergde Hij uiteindelijk wel van zichzelf. Die woorden die Hij tegen Abraham sprak: neem uw enige zoon, die u liefhebt en offer hem.... Dat heeft Abraham uiteindelijk niet hoeven doen, maar God heeft het zelf wel ten uitvoer gebracht. God nam Zijn enige zoon, die Hij liefhad en offerde hem.... Zoals Izaäk zelf het hout moest dragen naar de berg Moria voor het brandoffer, zo moest Jezus zelf de dwarsbalk van het kruis naar de heuvel Golgotha dragen naar de plaats van terechtstelling.

En als iemand vraagt 'wat is dat voor een God die zijn eigen Zoon offert?' dan luidt het antwoord: Hij is een God die gedreven werd door liefde voor ons en voor deze wereld en die door zijn Zoon in de wereld te zenden zelf pijn wilde lijden om ons een werkelijke toekomst te geven. Want door Jezus' dood werd Hij een brug naar die toekomst. Voor Jezus was er geen plaatsvervangend offerlam, zoals bij Izaäk, want

dat was Hijzelf: zie het Lam Gods dat de zonde van de wereld wegneemt! En zoals Abraham zijn zoon niet spaarde, zo heeft God zijn eigen Zoon ook niet gespaard. Hij gaf Hem over in de dood. Toen Abraham zijn zoon offerde klonk er een stem uit de hemel: Abraham, Abraham.... Maar toen Jezus gekruisigd werd, klonk er geen stem van de hemel om zijn beulen tegen te houden, want ter wille van onze redding moesten die beulen met hun afschuwelijke werk doorgaan. Er klonk geen stem van een engel, maar de stem van Jezus zelf. In zijn eenzaamheid schreeuwde Hij het uit: Eli, Eli, Mijn God, mijn God waarom..... God liet zijn geliefde Zoon alleen in zijn nood, om ons voor goed van onze nood en eenzaamheid te bevrijden. We hebben net al opgemerkt dat Abraham geloofd heeft dat God Izaäk weer uit de dood kon opwekken. Dat wat Abraham heeft gedacht over Izaäk heeft God waargemaakt bij Jezus. Hij wekte Jezus op uit de dood. Een geweldig feit, wat de hele toenmalige wereld op z'n kop heeft gezet.

En weet u wat ik nu zo bijzonder vind aan dat verhaal van Abraham en Izaäk? Dat de ontknoping van het verhaal plaatsvindt op de berg Moria. Dat is dezelfde berg als de berg Sion, waar God later onder zijn volk zou komen wonen in de tempel. In 2 Kron. 3:1 kunt u nalezen dat Salomo de tempel begint te bouwen op de berg Moria. Abraham bevond zich in Berseba (21:22). Berseba is het zuidelijkste puntje van Israel. In de bijbelse tijd sprak men vaak over 'van Dan tot Berseba'. Met deze uitdrukking werd het hele land Israel aangeduid. Berseba ligt zo'n 70 km. van Jeruzalem vandaan. Drie dagreizen. Abraham offert een plaatsvervangend lam op dezelfde plaats waar later in de tempel de zonden van het volk verzoend werden door het plaatsvervangende bloed van de offerdieren. En deze offerdieren verwijzen weer naar dat andere offerlam, het Lam Gods dat in onze plaats de zonde van de wereld wegneemt, Jezus Christus.

En deze Jezus is niet alleen het Lam Gods dat stierf, Hij is ook de opgestane en opgevaren Heer. Maar Hij is het ook die de Geest uitstortte en met Zijn Geest in ons woont. De heilige Geest, die ons wil helpen om te geloven in de Here Jezus en meer en meer op Hem te lijken. Zodat we mogen groeien en net als Abraham, de vader van alle gelovigen, blijven vast houden aan Gods beloften.

Amen